

[Rasmus Hansen.]

medlem hr. Johs. Christiansen, under første behandling i folketinget af regeringens forslag om Danmarks tilslutning til det fælles europæiske forsvar, gør det hensigtsmæssigt at pege på en udtalelse, som dr. Schumacher fremsatte på en pressekonference i Bonn den 23. august i fjor. Udtalelsens standpunkt var i forvejen enstemmigt tiltrådt af det tyske socialdemokratis bestyrelse og rigsdagsgruppe; dr. Schumacher sagde bl. a.:

„En tysk militær indsats har kun en mening, dersom verdensdemokratiet offensivt forsvarer Tyskland imod Øst, det vil sige: sikrer Tyskland mod de alvorligste ødelæggelser og som svar på et russisk angreb vil søge krigsafgørelsen øst for Tyskland. Det er den første og materielt den eneste forudsætning for at kunne svare ja eller nej til en tysk oprustning. De Forenede Staters og de andre demokratiers store evne og vilje må her i Tyskland være synlig på overbevisende måde, det vil sige: det nytter ikke med en forstærkning af besættelsestropperne på en eller to panserdivisioner, der må ske en samling af kræfterne. Det drejer sig om gennem en afgørende samling af kræfterne ved forbundsrepublikkens østgrænse at genopbygge tilliden i Europa og Tyskland. Kun en samling af magtmidlerne er det fundament, hvorpå tilliden kan genoprettes. Jeg vil endvidere gerne fastslå, at bortset fra kommunisterne og nationalkommunisterne, så findes der ingen tysk politikere, som ikke gerne ser, at vestmagterne øger deres styrker her i overordentlig høj grad. Jeg kan ikke forstå, hvorfor amerikanerne uddanner deres nye divisioner med de nyeste våben i Arizona og Texas. De kunne gøre det med større nytte for demokratiet i Grafenwörth og på Lüneburg Hede. Man opnår ikke en forstærkning af vestmagterne ved et tysk oprustningssurrogat. Det er en afgørende taktisk fejl gennem en utilstrækkelig tysk oprustning at fritage dem for forpligtelsen til den store samling af kræfterne i Vesttyskland. En sådan halv løsning vil gøre det muligt for amerikanerne, under henvisning til den, at bruge deres militære kræfter andre steder i verden og forlade sig på den påståede tyske modstandskraft. Vi vil ikke tilbyde en uholdbar surrogatordning, vi må stille efter organiseringen af den største indsats. Bliver den ydet, siger vi ja, sker det ikke, siger vi nej.“

Det fremgår af dette citat, at det tyske

socialdemokrati og den af dr. Adenauer ledede forbundsregering samt de partier, der støtter denne regering, ikke er uenige om, at De Forenede Stater samt andre Atlantpagtlande til Vesttyskland bør overføre flere og helst meget store militære styrker. De er altså ikke afvisende overfor Atlantpagtlandenes bestræbelser for at få organiseret et fælles vesteuropæisk forsvar. De er lige det modsatte. Derimod er de ikke — eller har de i hvert fald ikke været — overensstemmende i deres mening om forudsætningerne for et tilsagn om at lade Vesttyskland deltage i dette forsvar.

På den styrke, som et fælles vesteuropæisk fredsberedskab kan få, og på mulighederne for at forstærke det ved mobilisering beror den beskyttelse, som Danmark kan opnå. Til gengæld forventer de andre Atlantpagtlande, at Danmark yder sit militære bidrag til dette beredskab. Det må — hvis vi forholdsmæssigt skal bære vor andel — medføre større udgifter til militære foranstaltninger, end vi har kendt i mange år; men er der nogen udenfor kommunisternes rækker, som her i salen eller andetsteds vil vove at påstå, at det bliver billigere og bedre for Danmark, hvis en ny verdenskrig udbryder?

Atlantpagtpolitikken kan mislykkes i den forstand, at en tredie verdenskrig udbryder trods bestræbelserne for at bevare freden, navnlig fordi Atlantpagtlandene ikke får den nødvendige tid; den mulighed kan indtil videre ikke helt udelukkes, det må erkendes. Men Atlantpagtpolitikken modstandere udenfor kommunisternes rækker har ikke kunnet give anvisning på en anden politik, som med sikkerhed kan hindre en ny krig. Ingen af Atlantpagtpolitikken modstandere udenfor kommunisternes rækker har turdet hævde, at en neutralitetspolitik under en ny verdenskrig giver Danmark sikkerhed for, at det kan undgå besættelse eller hel eller delvis ødelæggelse, før krigen slutter.

Naturligvis er det tragisk, at de af den anden verdenskrig forarmede lande i Europa samt at befolkningerne i De Forenede Stater og Canada, som også blev meget hårdt ramt, nu til militære foranstaltninger må anvende store beløb, som de havde brug for til genopbygningsarbejde og til forbedring af de sociale tilstande. Men det er ikke rimeligt, hvis Atlantpagtens modstandere udenfor kommunisternes rækker bebrejder tilhængere af Atlantpagten denne udvikling. De ved, eller kan skaffe sig vished for, at de europæiske Atlantpagtlande er militært svage. Det er den internationale kommunismes metoder og dispositioner, som har